

La Plaça de l'Ermite del Remei. En primer terme, l'escultura "El Carro" de Josep Plandura, homenatge als pelegrins que veneraven la Verge

Santa Maria de Palautordera: Ànima de poble

A mi l'ermita del Remei no m'agrada perquè sigui especialment bonica sinó perquè es senzilla, lluent, blanca, neta...

MARINA MARTORI

Hi arribo per on hi he arribat sempre, desviant-me cap a l'esquerra venint des de Llinars i anant en direcció a Sant Celoni. Em desvio i la carretera tantes vegades feta, s'obre davant meu sense sorprendre'm, com sempre, tranquil·la malgrat les corbes i em porta, en un lleu descens fins a la primera gran rotonda. Ja hi sóc, penso i també, penso, serà difícil mirar-me el poble amb ulls nous quan hi he estat, comprat, passejat, menjat, passat i divertit més d'un cop i més de dos.

Potser el que més em sorprèn, i ja veureu que és una bajanada, és que el pont famós a l'entrada de Sant Celoni pertany a Santa Maria i que el Barri del Pont Trencat a tocar del pont del mateix nom també és de la població que m'ocupa i no de la veïna i això, que jo, havia donat per fet que era dels celonins i no dels de Santa Maria.

Aquest pont trencat sempre m'ha agradat, la veritat, i m'agrada com l'han arreglat i encara m'ha agradat més assabentar-me de fets vinculats al pont que s'expliquen a la plana web de l'ajuntament de Santa Maria. El pont fa de frontera amb Sant Celoni, però si el terme arriba fins aquí, i fins al petit veí de Trentapasses, i

fins a Sant Esteve a tocar del Montseny, ja es pot veure que aquesta Santa Maria que descobreixo avui és gran en extensió i també en població, en creixement, en indústria i en ànima de poble.

I m'explico que això de l'ànima ha sonat estrany, però no ho és. A mi m'agrada que els llocs, els pobles especialment, tinguin aire de poble, de certa calma, de voluntat de tranquil·litat, d'allò que els rellotges no siguin tan importants i aquí, a Santa Maria, ho trobo i m'agrada.

Potser el lloc més propens a sentir aquesta ànima sigui precisament als peus de l'església del Remei. Sempre m'ha agradat aquesta ermita, aquí, com a colofó final d'aquest passeig de plataners, antiga carretera.

La història de l'Ermite del Remei és llarga i amb moltes dates importants. Em quedo només amb dues coses: la campana es diu Lluïsa i, prop de l'actual ermita, hi ha les restes de la primera ermita instal·lada per aquestes contrades i dedicada a Sant Sebastià.

A mi l'ermita del Remei no m'agrada perquè sigui especialment bonica sinó perquè es senzilla, lluent, blanca, neta i crec també, perquè a la meva mare li ha agradat molt sempre i algun cop, quan ens acostem a Santa Maria, encara m'ho diu que li agrada i jo, per

a mi m'agrada que els llocs, els pobles especialment, tinguin aire de poble, de certa calma, de voluntat de tranquil·litat, d'allò que els rellotges no siguin tan importants i aquí, a Santa Maria, ho trobo i m'agrada.

mimetisme, doncs m'hi embadaleixo, també.

I també, sense voler-ho pas evitar, l'acabo triant com a plaça.

També és bonic de Santa Maria la pròpia Santa Maria al mig del poble i el propi poble, al centre, amb els carrers de pedra, la plaça de l'Ajuntament, els comerços de tota la vida i el llistat d'activitats que, com a vila, no paren d'oferir i de gestionar.

El que no acabo pas d'entendre de Santa Maria és l'antic nom de la població. Si bé el d'ara és fàcil de comprendre: Santa Maria, per la patrona, Palau perquè sembla (com bé mostra l'escut heràldic) que hi havia hagut un palau o castell aquí a la vila i tordera, pel Tordera, el riu, l'antic nom em sobrepassa... Vitamènia o Botamínia o coses semblants.

La ràdio actual de la població li roba el nom a l'antic topònim, i ull que em sembla un nom molt vital o vitamínic, però no entenc pas el perquè del mateix. Coses curioses de la història i menys encara, com es passa de l'un a l'altre.

Sigui com sigui, aquesta vila, germana gran de Sant Esteve de Palautordera, entrada al Montseny, antic assentament romà i medieval, cap d'aquests dos Palau tant a tocar, és encara ara, un bonic lloc on viure.

Com molts pobles del Vallès creix molt i s'escampa per polígons amb certa polèmica i es fan cases adossades que res tenen a veure amb les llambordes dels carrers del centre, però això passa perquè aquí, a Santa Maria s'hi està bé.

Jo recordo que hi vaig venir en una de les primeres sortides amb el meu menut acabat de néixer i que en una botiga de roba de quitxalla que hi ha a la plaça, vaig comprar uns guants i un casquet a la seva mida.

La gent va ser amable i agradable. i sempre que hi vaig tinc aquesta mateixa sensació, que aquí s'hi respira aquell aire sense pressa ple d'un no sé què del tot humà.